

El dia que en Gluck va arribar a la Terra

Col·lecció L'Elefant, número 17

**Jordi Sierra
i Fabra**

Il·lustracions
de **Jesús Huguet**

Premi de Narrativa Infantil Vicent Silvestre

Capítol 1
Declarant a comissaria

–Estàs tranquil?

–Sí, sí, senyor.

–Segur?

–Sí, gràcies.

–Podríem començar, però hem d'esperar els teus pares.

–És necessari?

–Sí, ja els hem avisat. De tota manera, podem xerrar una mica. Això no és un interrogatori, només una declaració, n'entens la diferència?

–Sí –Va mirar la porta amb tristesa.– M'agradaria anar-me'n a casa.

–Ho enllestirem en una estoneta.

–D’acord.

L’home es va asseure davant seu. Els altres dos homes es van quedar drets; un, el més alt, amb els braços plegats i recolzat a la paret, i l’altre, el més baix, amb les mans a les butxaques.

Hi va haver un silenci breu.

–Quin ensurt, eh? –va tornar a parlar l’home que portava la veu cantant.

–Sí.

–Segur que això només ho havies vist a les pel·lícules.

–Més o menys.

–Si nosaltres t’expliquéssim les coses que veiem cada dia... Oi, nois?

–Sí –va dir l’alt.

–Sí –va dir el baix.

–El problema és que n’ets l’únic testimoni, i això...

–Ja.

–Segur que no t’havia passat pel cap que avui series el protagonista del dia.

L’Steve no va saber què dir.

–Perquè has tingut un dia normal, oi?

–Sí.

–Escola, amics i tot això.

–Sí –va estossegar.

–Vols beure una mica d'aigua?

–D'acord.

–Charlie, porta-li aigua al noi.

–Sí, inspector. –L'home baix es va posar en moviment tot mirant-se l'alt amb expressió de disgust.

La porta es va tancar darrere seu.

–Seguim xerrant i m'ho expliques? –L'inspector va fer petar la llengua.

–D'acord.

–Endavant, doncs. I recorda que ets un testimoni, només un testimoni. Això no és un interrogatori ni és oficial. Però si avancem..., podràs anar-te'n abans a casa.

–Doncs... –L'Steve va concentrar-se, traient el cap al cinema del seu cervell, i va recuperar-ne el reflex de les imatges abocades a la pantalla dels seus records recents.– Anava cap a casa...

–Sol?

–Sí, sol.

–Una mica tard, no trobes?

–M'havia quedat a casa d'en George a repassar uns assumptes. Els pares ja ho sabien.

–On viu en George?

–A Hilton Park.

–I tu?

–A Cross Roark.

–Feies una bona marrada, no?

–Els pares volen que vagi pel centre, perquè està més il·luminat. Si anés en línia recta passaria per zones fosques i... Bé, ja ho sap.

–Sí, ja ho sé. Els pares sempre som previsors.

–I tant.

–Així que tornaves cap a casa.

No va tenir temps de respondre. La porta es va tornar a obrir i hi va aparèixer en Charlie amb un got de plàstic. El va deixar davant seu i va recuperar el seu lloc a l'escena.

L'Steve va allargar la mà, va agafar el got i va beure dos glopets d'aigua.

–Millor?

–Sí, sí, senyor.

–Aleshores... Per on anava? –va recuperar el fil de la conversa–. Ah, sí, tu tornaves cap a casa... Va ser llavors que vas veure els lladres?

–Vaig veure el cotxe. Encara no sabia que eren lladres.

–Una bona resposta –va admetre l'inspector–. Ho fa bé, oi que sí, nois?

–Sí –va dir l'alt.

–Sí –va dir el baix.

Tots tres van tornar-lo a mirar.

–Bé, així, doncs... Vaig veure el cotxe, sí. Primer, els llums, després, vaig sentir el soroll del motor, i finalment...

–En quina direcció anava?

–El tenia al davant. Venia de cara cap a mi.

–D’acord, segueix.

–Anava molt de pressa. Tant que per un moment vaig pensar que se’m tiraria a sobre –va dir l’Steve–. Fins que, de sobte, a uns vint metres, va girar cap a la dreta.

–La seva dreta?

–La seva dreta, sí. És a dir, la meva esquerra.

–D’acord –va acceptar l’inspector–. Venia de l’oest, i quan era a uns vint metres de tu... Cop de volant i va girar.

–Sí, senyor. Va girar, es va enfilem a la vorera tot saltant la vorada i es va encastar a l’aparador de la joieria.

–Terrible, no?

–Hi va haver molt de soroll, els vidres i tot això.

–I no hi havia ningú a la vora?

–No, ningú.

–No circulava cap cotxe més?

–En aquell moment, no.

–I què vas fer?

–Jo? Em vaig quedar paralytitzat.
–És natural. Oi, nois?
–Sí –va dir l’alt.
–Molt natural –va contestar el baix.
–I ells, et van veure? –va preguntar amb el mateix sarcasme que havia fet servir fins llavors.
–Crec que no.
–Només ho creus?
–Bé, es van encastar contra l’aparador. No crec que estiguessin molt pendents de mi. Tot va anar molt de pressa.
–I després d’encastar-s’hi...?
–Van sortir del cotxe, tots tres, i es van ficar dins la joieria.
–Els vas veure bé?
–Sí, era a l’altra vorera però hi havia prou llum. Van començar a trencar vidres, vitrines, mobles...
–I agafaven les joies?
–Agafaven de tot. Ho ficaven en unes bosses.
–Per què no te’n vas anar corrent?
L’Steve va deixar que la pregunta arribés fins al més profund del seu cap.
–No ho sé –va reconèixer.
–Et vas quedar quiet allà.
–Sí, senyor.

–Paralitzat?

–No ho sé –va tornar a dir.

–Tenies por?

–No sé exactament com em sentia, senyor.

–Va arronsar les espatlles.– El que sí que sé és que tenia els ulls molt oberts.

–Per què t’hi vas acostar?

–Jo?

–Quan va arribar la policia eres al mig del carrer.

–Suposo que vaig fer unes passes.

–Cap a ells? –l’home va obrir les mans.– Això vol dir que ets valent, no? En comptes de córrer o quedar-te allà on eres, et vas acostar als tres lladres. Potser ho volies veure millor?

–Potser sí, no me’n recordo.

–Inspector... –va dir el més alt.

–Sí, Harry?

No va dir res més. Només la mirada. A ell i al noi.

El to de l’inspector va recuperar la normalitat i l’afabilitat del principi, quan parlaven sense que semblés un interrogatori.

A més, els pares encara no havien arribat.

–Quanta estona van estar a la joieria?

–Ni idea.

–Un minut, dos, tres?

–A mi, llavors, se'm va fer molt llarg, tot i que ara... No ho sé, potser va ser menys.

–I un cop ho van haver robat tot o gairebé tot...

–Van tornar al cotxe, van fer marxa enrere, les rodes van xerricar, van fer un gir brusc de noranta graus, ara sí com a les pel·lícules, i es van dirigir cap a l'oest, per on havien vingut.

–Les rodes van xerricar... Un gir brusc...

–l'inspector va assentir un parell de cops.– Una bona descripció, oi, nois?

Ja s'havien cansat de dir que sí. Es van limitar a assentir una vegada amb el cap.

–I llavors? –el policia es va inclinar sobre la taula.

Els ulls li brillaven.

Els del testimoni, contràriament, van perdre part de la seva intensitat.

El silenci es va fer estrany.